Ч. 252. Середа 20 (7) падолиста 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Делеґациї. — Грізне положене.— Війна на Балкані.

В продовженю дискусиї над міністерством заграничних справ в австрийскій делеґациї говорив дел. Масарик, що сербску пристань над адрийским морем можна погодити з інтересами Австриї, котра не повинна боятися сербскої военної пристани. Зрештою бесідник є за удержанем добрих відносин з Росиєю. Дальше згадав, що обі сторони повинні справу сербскої політики над Адриєю трактувати зі становища економічного, а тоді порозуміне не буде трудне. Гадку про болгарско-румуньску війну назвав бесідник фантазиєю. Зголосив резолюцию з жаданем, щоби міністерство загр. справ доповнило свою діяльність в економічнім, купецкім і фінансовім напрямі та евентуально поширило сей відділ в міністерстві.

Дел. Зайдель зазначив, що так як клич за війною, так і фразу „мир за всяку ціну“ належить напятнувати. В полеміці з Еленбоґеном заявив, що з вірою в оружну силу держави, з огляду на миролюбивість Цісаря і приязнь нашого союзника можна спокійно дивити ся в будучність.

Дел. Смодляка, як єдиний представник сербско-хорватского народу в делеґациї, говорив, що вини теперішних наших відносин до Сербії не поносить ґр. Берхтольд, є они наслідком фальшивої системи. Сербії потрібна пристань в Альбанії. Бесідник виступив против военного настрою Австриї і сказав, що по знищеню турецкої держави буде треба зробити конець несправедливій геґемонії Мадярів.

На пополудневім засіданю промовляв дел. Кость Левицкий. Головним блудом нашої політики є, що заграничну і внутрішну політику веде ся у нас без жадної звязи. Мусимо пояснити нашому заграничному урядови, що заграничної політики не можна вести на дальшу мету без згоди австрийских народів. Бесідник заявляє цілком отверто, що єго нарід симпатизує з визвольною боротьбою балканьских народів. Хоча наші житєві условини в Австриї получені з важкими перешкодами, Русини заявляють ся за тридержавним союзом. Житєві інтереси монархії добачує бесідник в переведеню жадания: Альбанія для Альбанців, і в тім, щоби перешкодити Сербії осадовити ся в альбаньскій пристани. Змаганя Альбанців до независимости повинна Австрия поперти, однак до війни не повинно іззa сего прийти. Против сербскої торговельної пристани не можна нічого мати.

Бажаємо собі, щоби наша монархія дійсно увійшла в приятелскі зносини з Балканом, як то прибіцяв міністер вишних справ. Бесідник констатує, що точка тяжести теперішної кризи пересуває ся на північний всхід. Ходить о взаємини Австриї по Росиї. В Галичині говорять цілком явно про можливість евентуального конфлікту між Австриєю і Росиєю. Русини жадають управильненя відносин з Росиєю. Бесідник як найрішучійше виступає против руссофільскої пропаґанди в Галичині і каже, що Росия заходить ся сотворити для себе в Галичині окупацийний стан.

Австрийско-сербске напружене, що було послідними днями трохи злагідніло, знов поважно заострило ся, бо Сербія доси не дала ясної відповіди на жаданя Австриї, а крім того прилучила ся ще справа австрийского консуля в Призрені, Прохаски, про якого слих загинув від часу, як Серби займили то місто і мимо запитаня австрийского правительства, Сербія не хоче доси відповісти, що з ним стало ся.

Дуже остро виступає против Сербії віденьска „N. fr. Presse“. Она пише: Ті передвступні задирки тим грізнійші, що сербске правительство підпадає впливови войскової партиї і що зменшує ся надія на поставлені їй оногди послом Уґроном жаданя в справі славяньскій. Ситуация від послідної суботи знов заострила ся, а побоюване, що переживемо ще дуже бурливі дні здасть ся, потверджуєсь. — Поведене Сербії супротив Австро-Угорщини уважає „N. fr. Presse“ таким, що оно не позваляє на довгі переговори. Сербія внаслідок побід попала в

5)

Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

(Дальше).

Мейбель сама не знала, длячого брав єї якийсь страх, коли она від сторони Вашінґтонового скверу зі своїми старими як сьвіт деревами підходила до високого на десять поверхів фабричного будинку, що служив виключно лиш фабричним цілям. Два ліфти або підноси, з котрих кождий забирав ледви шість осіб, витягали людий аж на найвисший поверх і рано або вечером треба було за кождий раз доброї пів години ждати, заким цілий людский набір виїхав на гору або спустив ся в долину. Мейбель була би охотно ходила сходами, але таких здаєсь в будинку зовсім не було. На єї запитаня довідалась припагідно, що сходи зроблено, але входи позамикано зелізними дверми, щоби недопустити до того, аби несовістні робітники втікали потайком з вкрадеными товарами, на що строга контроля коло підноса добре уважає і не допускає до того.

Остаточно чоловік привикне до всего, а коли Мейбель побула вже кілька неділь на своїм новім становиску, що вже більше ніколи й не подумала о тім пишнім дворі ван Ренсфеллерів.

Хоч і як скромне було єї теперішне становище, то все-таки почувала ся она на нім поважаною, виділа ся в нім потрібною, підчас коли в тій гордій палаті при пятій Широкій улици досить було якої примхи, щоби слузі, котра задля якоїсь дрібної незручности не сподобала ся, дати відправу.

Стівн Міллер вже давно не мешкав в тім самім домі. Він виконував свою службу при якійсь бруклиньскій лінії і там заквартирував ся. Отже стало ся так, що він про поворот Мейблі нічогісенько не знав, коли він по кількох неділях загостив одного разу около вечері знову до малого помешканя.

Перепудив ся немало, коли побачив Мейбель, котра стала була ще краспа і ще любійша як перед тим і повитала єго усьміхом як доброго знакомого. Та й пані Моффарт добачила то єго здивоване і засьміявшись добродушно, взяла ся по повитаню щось робити в другій комнаті, підчас коли обоє молоді остались в кухни.

— Як видиш, Стівне, я знов тут — сказала дівчина і засьміяла ся.

— То мама буде тішити ся — відповів він. — Поправді не диво мені, що так борзо закінчило ся. Ти преці спершу була така одушевлена!

— Таки була — потвердила она — але знаєш, Стівне, мені здавало ся часами, що я як тота миш в цукорни. Ласує ся всілякі можливі солодощі, аж відтак все борзо огидне. Зрана не буде ся певним, чи вечером буде ся ще в службі. Як я відійшла, була я там мало що не найстарша покоєва. Тепер мені ліпше, бо я з мамою.

— Добре ся стало, бо твоя мама дуже добра женщина! — замуркотів Стівн.

— Що добра, то правда! — сказала на то Мейбель і в єї очах станули сльози.

Настала мовчанка; ніяке з них не знало, що сказати. Відтак встала дівчина і приступила до отвертого вікна. Там стояла она хвильку і розглядала ся знов по вечірнім небі та по тих сильветах дахів, які на нім виднілись ся.

— Чи пригадуєш собі, як ти тоді прийшов був до мене? — спитала она наконець. — Чи пригадуєш собі ще, що ти тоді говорив?

— Гм, я гадаю, що то не забуває ся так легко. — відповів він вимиваючо.

Мейбель відвернула ся від вікна і споглядала щиро на него. — Чи пригадуєш ще собі, що ти говорив про королеву в своїй власній маленькій державі? — спитала она а єї уста легонько задрожали. — Видиш, Стівне, тоді — ну так, тоді видавало ся то мені несмачне — признавала ся она почервонівшись — але нині звучить то вже ліпше, Стівне.

Личко їй спаленіло і она обернула ся чим скорше до вікна та споглядала знов на дахи напроти, щоби Стівнови лишити час розібрати глубше єї слова. Але Стівн стояв мов би глухий на все і знав лиш то, що серед всяких обставин позістане вірний свому приреченю. Він споглядав на чистенько вишурований ку-

зарозумілість і обиджує почуте достоїньства австрийскої монархії. Сербія незабаром пересьвідчить ся, що Австрия скоро рішить ся. Криза дійшла вже до крайности.

„Vossische Ztg." доносить, що Серби війшовши до Прізрену допускали ся страшних сьвірств. Вдерли ся они також до Австрийского консуляту, де був консуль Прохаска де також тхоронило ся богато альбаньских родин. Австрийский прапор з консуляту Серби здерли, убили каваса консуляту, знущали ся над альбаньскими збігцями, знищили реґістер консуляту. Де є тепер консуль Прохаска не звісти.

Віденьский кореспондент „Berl. Tagblatt" доносить, що у Відни занепокоєні судьбою консуля Кароля Прохаски. Від обсадженя міста сербскими войсками не прийшла відтам ані урядова ані приватна вістка. В сербских часописях дуже нападали нападали на консуля, бо він ніби то мав заняти вороже Сербам становище, говорили також, що він стріляв на машируючі сербскі войска. Віденьский сербский посол вніс в міністерстві заграничних справ зажалене на Прохаску. На те відповіли єму, що не можливо получити ся з Прохаскою, бо на телеґраму виславу до него доси не прийшла відповідь.

„N. fr. Presse" дістала телеґраму з Білгорода з 16 с. м., що консуль Прохаска в Призрені має ся добре і що поголоски розповсюднювані про него неправдиві.

„Wiener Allg. Zeitung" доносить з Петербурга, як каже, з добре поінформованого жерела, що російске правительство цілком не двозначно зазначило своє становище супротив Сербії. Каже, що Росия під ніяким услівєм не хоче вдавати ся в ніякий воєнний конфлікт ізза сербских претенсий. Супроти того Сербія може числити лише на дипльоматичне поперте.

З Петербуга доносять приватно, що Сазонов заявив одному журналістови, що всі вісти, немов би становище великих держав в балканьскій справі не було усталене, є цілком безосновні. Дальше запевнював, що російска дипльоматия робить що може, щоби удержати мир і уможливити мирове полагодженє всїх конфліктів.

Білгородский кореспондент „Corriere della Sera" доносить про інтервю з сербским міністром торговлї, котрий між иншим заявив, що Сербія не лише задля політичних причин, але головно задля економічних причин бажає собі доступу до моря. Вказував також на те, що австро угорскі аґрарії повинні бути вдоволені з тої сербскої політики.

З поля війни наспіли вісти з під Чатальджі і Монастиря. Під Чатальджою — як доносять з турецких жерел — мали Болгари потерпіти пораженє. Турки відбили їх приступ і мали навіть полонити 8.000 Болгар. З болгарскої сторони нема доси ніякої вісти про бої під Чатальджою.

З західного поля війни надійшла вість, що Серби здобули Монастир і полонили решту турецкої західної армії разом зі всіми ґенералами. Взагалі дістало ся до неволі 50.000 Турків. В той спосіб Туреччина крім залоги в Скодарі і Яниині не має вже на західнім Балкані піхих войск.

Новинки.

Львів, 19 падолиста 1912.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував радника суду краевого дра Захария Гутовского в Кракові радником висшого суду тамже.

— **Вісти особисті.** Президент висшого суду краєвого п. Червіньский вернув до Львова і обняв урядоване.

— **Дрібні вісти.** Як зачувати різдвяні ферії сеторічні в школах розпічнуть ся вже в суботу дня 21 грудня. — В академії рільничій записало ся на сей рік шкільний 132 студентів між тими 52 нових.

— **Самоубийство** чи нещаслива пригода. В ночи з суботи на неділю повідомлено поліцию на Підзамчи, що поїзд ч. 13, який їхав з головного двірця на Підзамче, переїхав якогось мужчину. На місце удала ся зараз комісия разом з лікарем дром Литвиновичем. На зелїзничім шляху коло мосту при ул. Жерельчій найдено трупа молодого мужчини у віці 18—20 літ, правдоподібно зарібника. Колеса перетяли єму голову і перейшли через черево. Тіло відставлено до інститута судової медицини.

— **Конкурс для артистів.** Міністерство просьвіти оголошує конкурс в цїли наданя стипендий талановитим артистам, які не мають средств до дальшого образованя, а працюють в обсягу красних штук. Подання треба вносити до дотичної краевої власти до 15 січня 1913 р. Старати ся можуть лише самостійні артисти з виключенєм учеників шкіл красних штук і артистів ремісників. До поданя треба долучити: 1) виказ студий і сьвідоцтва представляючі особисті відносини просителя (місце уродження і приналежности, вік, місце замешкання, маєткові відносини), 2) вияснене, в який спосіб задумує петент ужити державної стипендиї в цїли дальшого образованя, 3) проби творів петента, з яких кождий треба заосмотрити назвищем автора і 4) виказ долучених праць з означенєм їх числа і рода.

— **Демонстрациї по сім і по тім боці.** Як вже звістно, замкнене в Києві „Українського Клюбу, котрого головою був бл. п. М. Лисенко і котрого скоропостижну смерть приписують головно сій події, викликало демонстрацию української молодежи, о чім ми лиш коротко згадували. Факт сей викликав демонстрацию чорносотенців або як їх в Росиї також називають хуліґанів, демонстрацию перед австрийским консулятом і перед редакцією виходячої в Києві „Ради". Про сю демонстрацию доносить згадана ґазета:

„В четвер дня 1 ст. ст. (14 н. ст.) падолиста о 9 год. вечером, до дому, де містить ся редакция нашої ґазети (В. Підвальна 6) підійшла ґрупа хуліґанів в формі студентів університету і проповідавши де саме редакция, почала кидати чорнилцями в стїну дому. Заливши чорнилом фасаду стїну і тротуар перед домом, хуліґани розбили ще шибки в вітрині, де вивішує ся ґазета, порвали кілька нумерів ґазети, попрорізували комплет ґазети кинжалами й після сього гуртом подались по Театральній улиці на Фундуклеївску. В редакциї чергова праця в 9 години вечера звичайно припинює ся, в строчна робота переносить ся в друкарню ґазети. Таким чином, в редакциї підчас сього буйства нікого з співробітників не було, а був тільки один редакцийний хлопчик-слуга, який спав далеко і нічого не чув.

хонний стіл, на котрім тоді мала Марійка померла і видів в дусі, як тоді бідна матір заводила і омлївала.

Отже не мав для Мейбедї ніякої відповіди і она остаточно розплакавшись присїла на крісло коло стола.

— То я тобі вже байдужа! — сказала она крізь сльози. Іди собі — іди!

Чувство свого чесного наміру і сьвідомість, як велику жертву із свого серця готов він зробити, надали Стівнови хвилево княжої гордости. — Ні, того не можеш говорити, що ти менї байдужа — відозвав ся він. — Ти знаєш дуже добре, що я тебе люблю і завсігди любити буду. Але я придивив ся твоїй мамі — і от менї стало ясно, як страшно приходило ся їй жити. А при всїй добрій волі не міг би я дати тобі лїпшого житя, бо я, бачиш, бідачиско та й таким позістану через ціле житє. Ти менї то тисяч разів говорила а нинї і я то знаю, що правду кажеш і що жінка, яка віддасть ся за бідного чоловіка, продає себе з душею і тілом — а навіть і не дістає гроший за ту продаж, лиш мусить бути служницею без заплати, мусить варити і прати, шурувати і прасувати, палати в печи і попіл вигортати, найранше вставати а найпізнійше лягати спати. Ні, Мейбель, я то все розважив собі в своїй голові і не хочу ані тебе ані ніяку иншу женщину зводити на таку біду і нужду. Длятого постановив я собі взагалі не женити ся.

Слова єго звучали досить торжественно а струнку стать дївчини потрясло таки добре, коли їх вислухала. Збиток житя, який їй видавав ся так знаменитим, тисячі приємностий, яких може собі накупити, що має набиту мошонку, не видавались їй вже тим, чого би лиш треба собі бажати, бо над тим всїм взяла верх туга за чоловіком, котрого щирою любовю она доти бавила ся, аж він єї остаточно знехтував.

Она встала і витягнула дрожачі руки до него. — Алеж Стівне — Стівне! — відозвала ся она — хибаж ти того не понимаєш, що я тебе занадто щиро люблю, як щоби я такими гадками мала ще довше дурну з себе робити?

Він покивав сумно головою. — Тепер може нічого собі з того не робиш — промовив він лагідно — але я пригадую собі слово в слово то, що ти менї сказала, заким пішла на службу до містрес ван Ренсфеллер. На хвилинку — казала ти — було би то принадно мати любеньке, маленьке мешкане а в нім нові меблї та красне одїнє. — Видиш, Мейбель, нинї вже розумію, як слушно ти тоді говорила. Житє, яке мусить вести жінка бідного чоловіка, єсть таке прикре, що аж люте — а я не хочу зробити тебе такою нещасливою!

В єго сумнім голосі пробивала ся так сильна постанова, що Мейбель зі страхом набрала того переконаня, що всякі способи, щоби єго довести до иншого переконаня, мусять позістати без успіху. Стояла дрожача, виділа, як довкола неї щастє розлїтає ся на дрібні черепе і не могла нічого вдіяти, лиш і на то згодити ся.

— Я — я тебе так люблю, Стівне — я би задля тебе хоч і яке горе притерпіла! — відозвала ся она крізь сльози.

Але Стівн з цілою силою волї заложив руки, щоби єго не взяла охота обняти єї ними.

Коли они так мовчки стояли одно напроти другого, отворились приперті від комнати двері і на порозї показала ся пані Маффарт.

— То не слушно, Стівне, хоч би ти й як добре думав — почала она говорити. Бо то, видиш, прикро менї, що ти з моїх слів то зачув, як то неодній з нас важко на сьвітї, але на одне ти забув, Стівне, а то на любов, яку Господь Бог вдунув нам в серце, я маю на думці ту правдиву любов, знаєш, таку, яка з неба походить і робить чоловіка безкористним — і щож було би з жінки без такої любови! З заискреними очима звернулась она до своєї доньки. — Та й ти також тому винувата, що Стівн набрав фальшивого понятя — сказала она ласкаво. — Ти все говорила про служницю без заплати. То як раз нерозумне слово. Менї ніколи й на думку не прийшло уважати ся за вашу служницю, бо я старала ся о вас, ходила коло вас, про мене нехай і обслугувала. Мій Боже милий, на тож я стала жінкою і матірю, то наше сьвяте званє. Ми маємо вносити сьвітло в темноту, чоловіка і діти піддержувати, додати їм любови і потїхи, вносити радість в їх житє та їм житє улекшувати. То не робота служниці, лиш то така служба нашому Господу Богу як і служба сьвященика в церкві.

З єї легонько зачервонїлого лиця пробивала ся тепер тиха, ублагороднююча велич. Вже сумерк вкрив був ціле місце, але пристаркувате лице простої собі жінки ясніло усьміхом, таким добротливим, таким матерним, що аж ніби виходило з него якесь виразне підземне сьвітло.

(Дальше буде).

„Двірник дому в той час був вдома, але довідав ся про все від сторонної людини з улиці. Вийшов він на улицю, як хуліґани вже кінчили свою „роботу“. Коли двірник сказав їм, щоб они принимали бешкет і йшли собі геть, то хуліґани з лайкою і погрозами загнали єго у подвіря. Двірник помітив, що бешкет робило пять душ і всї они були в формі студентів університету. Скінчивши свою „роботу“ коло редакциї „Ради“, хуліґани пішли на Безаківску улицю, до дому, де „Українська книгарня“ і там теж заляли стіни чорнилом.

„Бешкет коло австрийского консульства. Вже два днї коло австрийского консульства відбувають ся бешкети невідомих хуліґанів. Позавчера в ночи до будинка, де містить ся консульство, підійшло троє невідомих і почали кидати фляшечки з чорнилом; чорнилом залито вікна і стіни будинку. Вчера у друге учинили невідомі бешкет; на сей раз они позаливали чорнилом двері. На місце події прибуло дуже богато поліциї“.

Ся демонстрация як мабуть і вісти про звістні також факти на похоронї бл. п. Лисенка викликали і демонстрацию української молодежи у Львові, про котру „Gaz. Lwowska“ помістила вчера таку звістку:

Тутешна молодїж українська хотячи відповісти на знані демонстрациї, котрі відбули ся оногди в Київі перед українськими інституциями, устроїла вчера (в неділю) демонстрацию в нашім місті.

Вже около 7 год. вечером поодинокі ґрупи молодежи, зложеної з академиків і учеників шкіл середних, зачали збирати ся в улици Сапіги і вкінци товпа зложена з яких 400 осіб, хотїла добути ся перед консулят российский. На ул. Андрея Потоцкого заступив їм дорогу сильний відділ поліциї, котрий мимо кількакратних атаків недопустив демонстрантів під консулят. По відсьпіваню народної пісні демонстранти намагали ся дістати ся через ул. Коперника до дому при ул. Оссолїньских, в котрім містить ся редакция „Прікарпатской Руси“. Тут однак стрітили сильний відділ поліциї, а коли завізване, щоби розійшли ся повістало без успіху, поліция їх відперла. Товпа обкинула поліцию камінєм, причім вибито богато шиб в партерових вікнах дому при ул. Оссолїньских ч. 11, де містить ся філїя почти.

З улиці Оссолїньских пішли демонстранти на Марійску площу, підчас коли инша громадка демонструвала перед Ставропигійским Інститутом, де єї по вибитю кількох шиб поліция розігнала. Подібні ексцеси повторили ся перед льокалем, де містить ся тов. ім. Качковского і перед „Народ. Домом“. За кождий раз однак відперті поліцыєю ексцеденти намагали ся кілька разів добути ся перед русофільскі институциї і атакували поліцию.

Рівночасно инший відділ демонстрантів в числї около 100 пігнав на улицю Куркову перед русофільску бурсу. Розігнані поліциєю поховали ся демонстранти в брамах домів і з них обкидали дім бурси камінєм вибиваючи всї шиби. Рівночасно як зі сторони демонстрантів так так також з вікон бурси роздались револьверові вистріли і поранено легко префекта бурси, студента фільософії Василя Мельника і одного з демонстантів, ученика школи промислової Михайла Оприска.

Скріплений тимчасом відділ поліциї розігнав демонстрантів зовсім і завів спокій. Мимо того однак ще до півночи збирали ся громадки ексцедентів і намагали ся демонструвати. Однак до стички з поліциєю не прийшло.

В часї ексцесів арештовано загалом 9 осіб в тім трох академиків, трох учеників шкіл середних і трох ремісників. З того випущено на волю 3 особи, коли вилеґітимували ся а прочих віддано судови карному. Межи арештованими знаходить ся 21-лїтний ученик 8 кляси ґімназияльної Іван Балтра, бурсак, котрий стріляв до демонстрантів а відтак сховав ся на даху сусїдного дому. Раненого префекта бурси полишено домовій опіці. Против арештованих академиків зроблено карне донесене о злочин з §. 85 а, б і §. 87, взглядно о провину з §§. 335 і 34 зак. кар.

Підібна демонстрация відбула ся й в Чернівцях, звідки доносять: Трийцять студентів, належачих до українського товариства „Запорожець“ зібрали ся оногди о пів до 7 год. вечером перед тутешним российским консулятом на ул. Паньскій і вибили всї шиби принесеними зі собою камінями. Герб консуляту остав не нарушений. Поліция, яка зараз надійшла, нїчого уже не вдіяла. Зараз видано строгі розпорядженя; більшу часть демонстрантів арештовано. Президент краю ґр. Меран пішов до российского консуляту і висказав іменно краєвого правительства жаль по причинї сеї події.

Телеґрами.

Білград 19 падолиста. (Урядово). **Вість о занятю Монастира викликала тут нечувану радість. Число Турків, які піддали ся, виносить 40.000.**

Рєка 19 падолиста. (Урядово). Войска сербскі і чорногорскі обсадили вчера вечером, коли вже змеркало ся місто Алессіо (Леш, вже дуже берегів Адрийского моря, над рікою Дріном на полудни від Скодару — *Ред.*).

Константинополь 19 падолиста. Порта оголосила урядовий комунікат о висадженю на беріг відділів маринарки чужих держав. Сказано там, що посольства заграничні просили о позволене на висаджене на беріг войска зі взгляду на обави чужинців. Порта згодила ся на то, стверджує однак, що не стало ся в краю нїчого, що могло би нарушити порядок. Правительство поробило зарядженя против всяких евентуальностий і нема найменшої причини, щоби краєве населене дало ся тим захопити, чого чужинці побоюють ся.

Константинополь 19 падолиста. (Урядово) Телеґрама начального вожда до великого везірату з дня 18 с. м. доносить: Борба артилериї треває дальше, але єсть слабша як вчера. Болгарска піхота намагала ся в кількох місцях посунути ся наперед, але єї відперто на цїлій лінії.

Константинополь 19 падолиста. Магмуд Муктар-паша одержав вчера легку рану в ногу. Привезено єго до тутешного нїмецкого шпиталю і там виймлено кулю.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив з методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє.** — Цїна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†). 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).